

Naši dopisi.

Iz novomeškega okraja 19. vel. travna. — Krasno je vzšlo solnce 2. vel. travna in s svojimi žarki sipalo srečo in veselje na pomladansko — mlado zemljo. Toda nam učiteljem novomeškega okraja sijalo je na žalostno pot. Ta dan odločen je bil činu pijetete in kolegijalnosti: postaviti in blagosloviti je bilo treba nagrobna spomenika dvema prerano, veliko prerano umrlima tovarišema. Oba, Josip Perko in Anton Vrančič, šla sta od nas v tako zvanih najlepših letih; prvemu bilo je jedva 30, drugemu še ne 40 let. Oba zapustila sta nedoletno, nepreskrbljeno deco v nežni starosti. Oba sta se odlikovala po izredni skromnosti, obeh naravna ljubeznivost pridobila jima je mahoma vsa srca, naklonila dosti prijateljev. Vsi njiju tovariši bili so jima prijatelji. In takó se je zgodilo, da se nismo mogli veseliti krasote mladega jutra, da nam je legal mrak na dušo v tem, ko se je radovala vsa priroda. Mislili smo na-nju in ta misel, turobna in žalna užé sama ob sebi, spojila se je še z živim sočutjem za njune žalujoče ostale. Oj, ti jasno, mlado solnce, nam bilo si mračno tisti dan!

Ali vender si nam ti pomoglo, da je vsa slavnost vršila se dostojno, dà slovesno. Zbralo si nas 15 udeležencev, kar pri razsežnosti in neugodni zvezi našega okraja ni malo število, pripeljalo si nam celó 3 drage goste iz sosednjega litijskega okraja.

Ob 9. uri dopoldne bili smo vsi zbrani v oddaljenem gorskem Ambrusu pri službi božji in veličastno petje polnilo je božji hram. Poleg zvonkih tenorjev groméči bas in te je vezal krasnega baritona milobni čar. Zopet jedenkrat smo se prepričali, kako izbóren pevska material je raztresen po deželi in zopet nas je prevzela misel, zakaj se ta krasni material ne združi večkrat v skupno delovanje. Ali bi res ne bilo mogoče?

Po dokončani službi božji šli smo na pokopališče, kjer je g. župnik prijazno ustregel naši prošnji in zapél „Liberó“ ob, če tudi skromnem, a vender čednem, kamenitem spomeniku, ki naj svetu priča o naši stanovski ljubezni. Krije nam tovariša Perko-ta, združenega z mlado soprogo, ki je šla pred njim na óni boljši svet, pripravljaje mu pot, po kateri ji je sledil v jedva šestih tednih Služboval on sicer ni v Ambrusu, temveč v Šmihelu pri Žužemberku, ali tu mu je tekla zibel in rojstni kraj dal mu je tudi prostora za večni počitek. Pokopališče, kakor preje cerkev, bilo je polno ljudstva in rodbina pokojnikova plakala je ob milih glasovih žalostink: „Usliši nas, Gospod“ in „Nad zvezdami“, katere smo zapéli po „Liberi“, zapeli z iskrenim občutkom.

Po kratkem odmoru pod gostoljubno streho tovariša Jarma ostavili smo Ambrus, saj nam je bilo predpoludnem vršiti še jedno žalostno dolžnost.

Odpeljali smo se v Zagradec, kjer stoji prvemu sličen spomenik tovariša Vrančiča, ki je večino svojih službenih let posvetil Zagradcu in tam tudi izdihnil blago svojo dušo v polnem izvrševanju svojih dolžnostij. Ob določeni uri, o 1/2 12. bili smo zbrani pri njega grobu in z nami vred cenjena obitelj dražega ranjcega. Naša misel je bila, da bi i tukaj začeli slavnost z božjo službo, ali je vsled prevelike oddaljenosti Ambrusa, ki leži prav ob periferiji našega okraja, bilo povsem nemogoče, na en dan prisustovati dvema sv. mašama. Zató smo morali opustiti to lepo misel ter odredili za Zagradec le „Liberó“. Naprosili smo zagraškega g. župnika, da bi blagovolil vršiti sv. obréd in on nam je drage volje obljubil, pričakati nas domá. Bodi obema gg. župnikoma na tem mestu izrečena zahvala na njiju prijaznosti.

Zapeli smo tudi tu dve žalostinki in potem se poslovili i od tega dražega ranjcega tovariša. Žalost polnila nam je srce, a tolažila nas misel, da „zopet vidimo se nad zvezdami.“ Bog z Vama, mila nam tovariša in mir Vama! Usliši nas, Gospod!

Par uric, katere nas je družil obed, dalo nam je priliko, da smo se seznanili z dragimi gosti iz litijskega okraja. Bili so to gg. voditelj Kovač iz Zatičine, nadučitelj Škrbinec in učitelj Verbič iz Višnjegore. Ne bodi jim neljubo, da jih tu zahvalimo na

njih tovariški požrtvovalnosti. Njih prisotnost povzdignila je slavnost na vrhunec. Srčna jim hvala tudi na obljubi, da nam svoje izdatne pomoči ne odtegnejo pri priložni enako žalostni priložnosti, koja nas uže čaka v Št. Lovrencu ob Temenici za pred kratkim prominulim tovarišem Kmetom.

Oj smrt, neusmiljeno vihtiš bridko svojo koso nad nami! Dobra štiri leta komaj obstoji naše društvo in uže mu je postaviti četrti spomenik. Oj, kruta smrt, oj učitelj — trpin!
Sch.

Iz Polja. (Anton Jereb †). V „Učiteljskem Tovarišu“ z dné 16. vel. travna je bilo obvesteno, da je umrl v Zalogu pod Ljubljano upokojeni učitelj-voditelj, g. Anton Jereb. Ker je bil blagi pokojnik jeden starejših, do sedaj še živečih kranjskih učiteljev, je vredno, da se mu posveti v tem listu, čegar podpiratelj je bil že iz-za njegovega početka, mali spomenik.

Anton Jereb se je porodil dné 14. prosinca 1830. l. v Idrji. Ljudsko šolo je dovršil na c. kr. glavni šoli v rojstvenem mestu s prav dobrim uspehom pod učiteljem Putré-tom. Učiteljsko pripravnico je dovršil v Ljubljani, ter bil po prestani zadnji preskušnji leta 1852. še istega leta dekretiran za pomožnega učitelja v Višnjogoro. Tu je ostal do leta 1856., katerega leta je bil prestavljen na lastno prošnjo v Sorico na Gorenjskem, kjer je opravljal službo učitelja in še takrat običajno službo orgljavca in cerkovnika. Sè slovenskim pisateljem tamošnjim kaplanom Svetličičem bila sta najboljša prijatelja. Leta 1859. je prišel kot učitelj in orglavec v Knežak na Notranjskem, ter ostal tamkaj 15 let, do leta 1874. Najlepše dneve svojega življenja preživel je tam, kakor se je sam izrazil, dasiravno je kraj na kraškej zemlji, in je bil njegov zaslužek većinoma bera, bil je vender vedno zadovoljen. Tu je pridno delal in skrbel za razširjanje in povzdigo sadjereje, ter je vsled pridnega in marljivega poučevanja v tem predmetu kneljstva dobil pohvalo in podporo od deželnega odbora kranjskega. Učiteljstvo istega okraja ga je cenilo in ljubilo.

Leta 1874. prišel je za učitelja v Ihan in ostal tu do leta 1877. Ihanci se ga še sedaj s pohvalo spominjajo. Od tod se je preselil imenovanega leta v Vodice in čez 2 leti v Tunjice. V teh zadnjih krajih mu razmere niso bile ugodne in so tudi vplivale na njegovo zdravje.

Leta 1884. bil je prestavljen na lastno prošnjo v Dolsko ob Savi, kjer je deloval do leta 1889., do upokojenja. Po umirovljenji preselil se je v Zalog ob južni železnici, kjer je še vedno poučeval privatno nekatere otroke tamošnjih posestnikov in železniških služabnikov.

To leto poučeval je v I. razredu štirirazredne ljudske šole pri D. M. v Polji nadomestovajoč obolelo učiteljico. A tudi med tem časom ga je bila njegova sréna bolezen napadla, katera je pa takrat vender še naglo odjenjala. Toda 13. vel. travna napade ga na sprehodu in stori konec njegovemu življenju. Pogreba dne 15. vel. travna se je udeležilo več učiteljev, več železniškega osebja, nekaj učiteljskih pripravnikov in šolska mladina od D. M. v Polji. Peveci so mu zapeli tri nagrobnice v slovo. Tudi obilo ljudstva skazalo mu je zadnjo čast. Bil je blagega srca, zvest in ljubeznjiv prijatelj in tovariš in jako skrben družinski oče. Miren značaj je bil, naj tudi v miru počiva.
Fr. Kavčič.

Vestnik.

Osobne vesti. Dné 4. t. m. je umrla gospa Gabrijela Zech-Ihan, učiteljica v Trziči. Porojena 1863. leta v Zatičini postala je 1884. leta učiteljica na Stajerskem, potem je prišla kot stalna učiteljica v Trziči. Bila je prav dobra in uneta učiteljica. V m. p.!